

שלבים התפתחותיים בייחסי בין מהויות הרגש, החשיבה והרצון

ברוכים תהיו ידידי היקרים מכול. ברוכים הבאים לתחילת עונת העבודה החדשה שלנו. גם הפעם, דרכנו המשותפת תמשיך להתקדם בצורה משמעותית מאוד. ההתקדמות של רבים מכם, ידידיי, היא מצוינת, חלקכם התקדמתם הרבה יותר מכפי שאולי נדמה לכם. לעתים קרובות, מה שאתם מכנים התקדמות זה לא דווקא ריאליסטי, ומה שהוא התקדמות אמיתית עשוי להיראות בהתחלה כהיפוכה של התקדמות. רק בדיעבד ניתן לראות איך אותם היבטים שריפו בהתחלה את ידיכם היו למעשה הצעדים הראשונים באבולוציה האישית שלכם. התקדמות אמיתית חייבת להפגיש אתכם פנים אל פנים עם הפחים שאתם נוטים ליפול לתוכם, עם הדברים שנהגתם להתעלם מהם בשקידה כה רבה. אדם שלא הובא בסוד הדברים ועדיין עסוק בעצמו עד מעל הראש, נדמה לו לפעמים, כשהוא מקבל את שלו, שהדברים לא מתפתחים בצורה רצויה, והוא אינו מצליח לראות בזה צמיחה אישית. במציאות, הדבר שקרה עשוי היה להיות הצעד המשמעותי ביותר, המפתח לעצם חירותכם, למציאת זהותכם האמיתית.

הקבוצה הזו, המפעל הזה כולו, כל השקעת המאמץ הרוחני הזה, זוהי מציאות חיה ופועמת, ידידיי, ויש לה מבנה רוחני. דנתי בכך מדי פעם, במיוחד כשעמדנו על סף התחלה חדשה. זהו אכן אורגניזם חי וגדל, הצומח בצורה יפה מתמיד. אורגניזם דינאמי [נייד/נוגע ללב] זה מודע לעצמו מאוד, כפי שכל דבר חי נעשה מודע לעצמו עם התפתחותו. הדבר חל הן על ישויות בודדות והן על ישויות קולקטיביות כגון אומות, קבוצות, יוזמות משותפות. אותם החוקים העל-חושיים חלים על הכול; מידה מסוימת של תודעה חייבת להיות קיימת בכל אורגניזם חי. תודעה קבוצתית יכולה להיות עמומה ומטושטשת, כמו למשל אצל בעלי-חיים וצמחים; היא יכולה להיות מפותחת מאוד, בתנאי שרוב היחידים המרכיבים את הקבוצה נמצאים במצב של מודעות גבוהה. דרגת התודעה של אורגניזם קבוצתי משקפת את סך-כול היחידים המרכיבים אותו, בדיוק כפי שהתודעה הכוללת של אדם יחיד משקפת את סך-כול השכבות השונות שמהן הוא מורכב. שכבות תודעה אלה הן הסיבה למחלוקות פנימיות, לקונפליקטים פנימיים ולכאב. כאשר מתרחש איחוד, השכבות נמסות והופכות לשלם אחד, המופעל ומונע מכוח הגרעין האלוהי.

כאשר האורגניזם הכולל פונה לכיוון ריאליסטי של צמיחה, היטהרות ואיחוד, אותן שכבות (או היבטים) המתנגדים לכך, הולכים וגוועים בהדרגה. התנגדות לתהליך הצמיחה לא בהכרח מתבטאת כרעיון או כעיקרון תיאורתי, אך עשויה בכל זאת להתבטא בפועל, היות שמה שהכרחי באמת, עשוי שלא לעלות בקנה אחד עם משאלות לב אשלייתיות. לפיכך, כשהיבטים של האורגניזם חוסמים את הצעדים הדרושים לצמיחתו, מתחיל תהליך סלקציה-עצמי של מוות הדרגתי, או הרחקה, כדי להגן על האורגניזם הכולל ולא לתת לו להיות מושפע מעמדות המסכלות את חייו [עמדות מסכלות-חיים]. ההרחקה מגינה על האורגניזם השלם

ועל המשך צמיחתו. גם תהליך המיתה הפיסי מתרחש כתוצאה מאותו העיקרון. החומר הפיסי גווע רק משום שעמדות לא גלויות מתמסרות לעמדות מסכלות-חיים, לפחד מפני האמת והאהבה על כל נגזרותיהן. הפחדים האלה גורמים לריקבון, המתבטא בסופו של דבר "כלפי חוץ".

לפיכך, מה שנראה במבט ראשון כחורבן, הרי במבט מקרוב ותובנה מעמיקה, אינו אלא החרבת ההרסנות. על אף הכאב שצריך אולי לשאת באותו הרגע, לא אחת זהו האירוע החשוב ביותר לשימור החיים [אירוע משמר-חיים], שנוגד מתוך החוסן הבריאותי הכולל של האורגניזם; שהרי אורגניזם לא-בריא יכול היה לשאת עמדות מסכלות-חיים לאורך זמן רב מאוד. ההתגברות על המוות מתרחשת כאשר האורגניזם בשלמותו חדל להתנגד לחיים, לאמת, לאהבה, כך שלא נותר כל חומר ממית שנאלץ להיפלט מתוך האורגניזם השלם. חשוב מאוד להבין את העיקרון הזה בכל שאלה הנוגעת לחיים, הן האישיים והן הקולקטיביים. ושוב, כמו לעתים קרובות בתחילת עונת העבודה, ההרצאה הערב היא בעת ובעונה אחת סיכום, מבחינת הדגש הנוכחי, וגם תחזית, תוכנית [blueprint]. היא משרתת את המבנה או הצורה, הצפויים להתמלא על ידי כל אחד מכס בשנה הקרובה. כאשר תתבוננו בדיעבד על סדר ההרצאות ובנתיבי ההתמרה האישיים, (אלה שמקפידים להעמיק בעבודה על ידי התגברות על הפחד מפני העצמי), תראו ששניהם נאמנים פחות או יותר לקווי המתאר של התוכנית [blueprint].

הזכרתי קודם את שכבות התודעה השונות, ועל זה ברצוני לדון עתה בהיבטיו הפרטיקולאריים. כך תיפתח לנו הדרך להבין הבנה חדשה, מדוע קשה כל כך להיפטר משליטת-העל של האגו. אם ברצוננו להגיע להגשמה-עצמית, עלינו להגיע לאיזון-מבני חדש, שבו האגו נוטל תפקיד שונה לחלוטין; וכל חברי צריכים לשקול שוב ברצינות, מהו נתיב ההתמרה; מדוע הם עוסקים בו? מה תפקידו? לעתים קרובות מדי, העירפול או הבלבול בשאלה זו גורר קשיים בלתי הכרחיים ואי הבנות. תפקידו של הנתיב איננו להיפטר מסימפטום זה או אחר שהפך למטרד בחיי האדם. לא מדובר בטיפול במחלה. הנתיב הוא גם לא רק עוד דרך להפוך לאדם טוב יותר, להתפתח מבחינה רוחנית. כל זה קורה, כמובן. אולם על כולכם להבין עד תום, ולא משנה עד כמה תחליטו להרחיק בנתיב, שהמטרה היא מימוש המוחלט של הגרעין האלוהי. ולא מדובר כאן בתיאוריה בלבד. הדבר אפשרי בהחלט ברגע זה ממש, כאן ועכשיו.

הבה נסכם קודם כל מה פישרה של הגשמה-עצמית. אשתדל להשתמש במילים חדשות כדי להגיע אליכם באופן דינאמי יותר. הפירוש הוא להוליד, כמצאיות חיה, את גרעין ישותכם הרוחנית - אותו גרעין של העצמי שהוא נצחי. זה איננו, אני חוזר, מושג דתי שנועד ליישום בעתיד הרחוק. ההגשמה-העצמית זמינה לכם באופן מיידי. כיצד ניתן לתאר חלק מהתוצאות או הביטויים שלה בדרך הטובה ביותר? ניתן לומר "אזור" חדש מתעורר, הממוקם במרכז גופכם, באזור מקלעת השמש. מתוך האזור הזה זורמים חיים חדשים; רגשות חדשים, חוש חדש לקלוט דברים, להגיב, להרגיש, לחוות, להיענות, לדעת, לראות דברים, את החיים, אנשים, ערכים, סדרות אירועים. כל הדברים מקבלים זוהר חדש ומשמעותיות עמוקה יותר. אמונות משתנות, או אם הן נשארות אותו דבר במילים, אתם מרגישים אותן אחרת, או שהן נשארות כשהיו אך מסיבות אחרות. ההיקף של כל דעה, שכנוע פנימי או תחושה מתרחב ומעמיק. הכל נעשה מלא יותר. העצמי נעשה בעת ובעונה אחת אישי ואינדבידואליסטי ביותר

וגם אוניברסלי. מה שנראה היה כסתירות מנוגדות, מתאחד פתאום בלי להפר את ההיגיון. הפחדים נעלמים והחיים הופכים לעונג אינסופי, רק משום שניגודם חדל להפחיד אתכם. אינכם מנסים להתחמק מהיפוכו של מצב ההגשמה והאושר, אולם טבעו האשלייתי [של היפוך ההגשמה והאושר] נחשף כתוצאה מכך שחוויתם אותו עד תום, כך שלא נותר ממה לפחד. כוחו היצירתי של העצמי עומד לרשותכם בכל רגע, כתוצאה, שוב, מכך ששחררתם את האישיות מפחדיה.

אלה מילים לא מספקות לתיאור המצב שנקרא הגשמה-עצמית, אך הן יתנו לחלק מכם הצצה לבאות, מכיוון שאולי התחלתם לחוות מעט מזה מדי פעם. זה קורה בהדרגה, אך לפעמים, בפתאומיות. ושוב, הסתירה כאן אינה סתירה כלל. מצב ההגשמה אפשרי רק כאשר כל השכבות החיצוניות, כל המגמות הסותרות שבתודעה התאחדו עם ההוויה הפנימית ביותר. על מנת להרחיב את הבנתכם, יהיה זה מועיל לסקור את ההיסטוריה הרוחנית של האדם, את האבולוציה שלו, מעמדת יתרון מסוימת. בשלב מסוים בתולדות קיומו הרוחני, האדם היה ישות דמויית-אל. הוא הונע לחלוטין על ידי הכוחות היצירתיים הקוסמיים. הוא ביטא את התודעה האוניברסלית עם כל נשימה ועם כל תנועה של קיומו החי לנצח. בנקודה מסוימת, באחת התפניות שביצעה תודעתו, הוא הרחיק את עצמו מאותו הגרעין. בחתירתו להתרחק מהגרעין הפנימי ביותר, הוא החל להסתבך ברעיונות שגויים, וכתוצאה מכך, גם בתגובות וברגשות הרסניים, ובהמשך, בעיוורון, באומללות, בסבל. במקביל לתהליך זה, כל התרחקות מהגרעין יצרה שכבה נוספת של תודעה. כל שכבה נוספת הונחה ככיסוי מעל לשכבה הקודמת, וכך עיבתה את החומה מסביב לגרעין. עם היווצרותן של שכבות התודעה החדשות, התודעה שכך הופרדה, תפקדה מעצמה, מוזנת על ידי השגיאה שגרמה מלכתחילה להיווצרות השכבות העליונות, במקום לקבל את הזנתה מן המקור. זו הסיבה שהאדם חווה לעתים כה קרובות את אותה "הליכה סחור סחור במעגלים", סביב סביב עד אין קץ, עוד ועוד. רעננותה של הגישה הנובעת מן המקור אינה ברת-חלוקה, אלא מאחדת את כל הפלגים והקונפליקטים. זוהי, בקווים כלליים מאוד, ההיסטוריה הרוחנית של האדם ומה שהביא אותו למצבו הנוכחי.

אם נחזור שוב אחורה מעט, הגיעה הנקודה שבה כל הכאב הזה, בלי כל מוצא נראה לעין, הוליד אלימות, זעם, חמדנות, נפרדות ורגשות הרסניים רבים אחרים. אלה עודם קיימים בנשמת האדם. סבל, עיוורון, חוסר תקווה, מייצרים רגשות משוללי אהבה ומלאי אנוכיות, ולעתים קרובות הם מייצרים את התגובות האלימות והמרושעות ביותר כלפי העולם. בשחר האנושות, כשהאדם היה מודע לעצמו רק מעט יותר מבעל-חי, הוא ביטא ללא סייג את הרגשות ההרסניים הללו ופעל על פיהם. האדם הפרימיטיבי אינו יודע מעצור או מצפון. הוא לא מחובר דיו ליצורים האחרים כדי לחוש את כאבם כזהה לשלו. סבלו הפך אותו לעיוור מדי, מכיוון שעוורונו הוביל אותו אל הסבל. לפיכך הוא משמיד ומתמכר לדחפיו ההרסניים.

בשלבם מאוחרים יותר באבולוציה שלו הוא לומד שהדבר מביא אותו לקונפליקט עם סביבתו. בהדרגה, כתוצאה התנסויות החיים, תודעתו הולכת ומתרחבת. תהליכי החשיבה הראשונים מראים לאדם שהוצאה חסרת רסן של מה שהוא מרגיש מייצרת בסופו של דבר כאב נוסף. כך מתפתח "מצפון חברתי", שגם הוא תוצאה של האינסטינקט לשימור-עצמי. אך רק התועלתיות מכתובה מצפון מסוג זה. זה עדיין רחוק מאוד מן החוויה הפנימית של אחדות

עם אחיו בני האדם; אך הוא מגיע אל הסף שבו הוא לומד להשהות את הדחף להשמיד. דרך התנסויות חיים רבות, לאורך אלפי שנות חיים תחת נסיבות משתנות, כל ישות לומדת לפתח את הכושר לחשוב בהיגיון (לראות את הסיבה והמסובב במעשיה) ואת כושר הרצון (משמעת- עצמית, לא להיכנע לדחפים פרימיטיביים). תוכלו ודאי להעריך את חשיבותו של צעד כזה באבולוציה של הישות.

עולם הרגשות בנקודה זו הוא בעיקרו מסה גועשת של כאב מוכחש, ולכן של אלימות, שנאה וזדון. אך עולם הרגשות הוא גם החלק החי והיצירתי ביותר. זה מה שגורם לו להנציח את עצמו. כל עוד עולם הרגשות נותר שלילי והרסני ברובו, טבעו המנציח את עצמו מוליד דחפים והתנהגויות כפייתיות, שטבעם מזיק ביותר. זו הסיבה לפחד הגדול מפניו. מה שעוצר אותו הוא רק היכולת לחשוב בהיגיון, להשתמש בשכל, וכוח הרצון לעצור בעצמו, להטיל משמעת על כל הדחפים הספונטניים.

כאשר התודעה צומחת והשליליות של עולם הרגשות נעשית ברורה לעין, האדם עושה כמיטב יכולתו להכחיש, להסתיר, לשים מכשול, להשבית מפעולה את עולם הרגשות. אלא שבתהליך זה, גם העצמי הרוחני מורחק אף יותר; שכן הוא שוכן היישר בתוך עולם הרגשות. המסה היצירתית של רגשות היא האלוהי, גם אם היא מתבטאת עתה בצורה ההרסנית ביותר. וכך, כשההיגיון והרצון מקימים ביצורים סביב עולם הרגשות כדי להתגונן משליליותו היצירתית המנציחה את עצמה, הם גם מקימים ביצורים נוספים סביב הגרעין האלוהי: התהליך החיובי המנציח את עצמו. אולם כל ישות חייבת לעבור את השלב הזה למרות הכול, לפני שהמגמה תוכל להתהפך.

זו הסיבה לפחד שלכם מעולם הרגשות. מנחילים לכם את אמצעי הבטיחות שרכשתם לאורך זמן כה רב, ועתה עליכם ללמוד את ההפך. אתם פוחדים מעולם הרגשות משום שעודנו, בחלקו, במצבו הפרימיטיבי. אתם חוזרים עדיין בצו-העצמי שרכשתם במשך קיומים רבים, "אני חייבת/השאייר את ההרסנות הזו תחת שליטה". ככל שהרגשות מוכחשים יותר, כך פוחתת היכולת של הרגשות ההרסניים להתמיר את עצמם למצבם המקורי. כך בונה את עצמה תודעה המבוססת על היגיון. במשך זמן רב בתולדות האבולוציה, ההיגיון והרצון נראים כישועה, כמידת החסד המושיעה אתכם, המחסום הבולם את עולם הרגשות ומושל בו.

מספר מופלג של ישויות מוצאות את עצמן עתה בדיוק בשלב הזה. הן פיתחו חשיבה הגיונית ורצון די הצורך להשאיר את עולם הרגשות תחת שליטה. זו לא פנייה לא נכונה בדרך, לא כיוון שגוי, ידידי. זה היה הכרחי. אולם עתה יש לקחת דרך אחרת. אך זה בדיוק מה שנראה כאיום הגדול ביותר, מה שנדמה שעומד בקונפליקט עם כל המאמצים שהשקעתם בעבר. מאמצי העבר מזוהים, וחווים את עצמם, כמעט לחלוטין עם מה שנקרא האגו, אותו החלק שמפעיל את הרצון וההיגיון. כל קריאת תיגר לשנות את הכיוון נראית להווייתם הבלתי מודעת כאיום עצום. שכן להפעיל את עולם הרגשות נתפש כמשימה מסוכנת לחלוטין, המותירה את הרגשות הפרימיטיביים, האנוכיים וההרסניים ביותר חשופים, ונדמה שהם עמוקים ללא חקר ובאופן נחרץ. זה מסביר, באופן העמוק ביותר, את האיום העצום שהכול חווים באופן אישי, בהגיעם לצומת דרכים מסוימת בהתפתחותם הכוללת. אצל חלקם האיום עשוי להיות כה גדול, שהם ממשיכים עוד ועוד לפתח פיתוח-יתר את החשיבה ההגיונית והרצון, וכך מתגבשת נטייה לא מאוזנת לצד אחד.

המין האנושי בכללותו נעצר בנקודה זו בדיוק. משום כך קיימת התפתחות מאוד חד-צדדית, השמה יותר ויותר דגש, למשך תקופה ארוכה עד אין קץ, על ההיגיון והרצון. זה מסביר את ההתפתחות הלא-אחידה של המין האנושי: מבחינה טכנולוגית, מדעית, הוא מפותח בלי פרופורציה בהשוואה לאיכויותיו הרגשיות וליכולת לחוות רוחנית. בכל פעם שמופיעים רגשות, נראה שהם הרבה יותר שליליים מחיוביים. אפילו ניסיונותיו להטיף לאהבה ולרוחניות אינם קשורים כלל (ברוב המקרים) לחוויה רגשית אמיתית; ברוב המקרים מדובר באידיאלים ובתיאוריות, בפילוסופיה שהאדם דבק בה באופן עקרוני ומושגי, במקום להרגיש את הדברים. שכן העצמי המרגיש נתפש עדיין כאויב הגדול ומואשם בחוסר מהימנות מוחלט ואפילו כמסוכן.

דלות הרגשות האמיתיים בן האדם הממוצע מדהימה את אלה שמתחילים להיות במצב חי ואמיתי יותר, שכבר אינם קפואים. קמפוז הרגשות שכן האנוש הממוצע חווה תמיד נמצאים [הרגשות] בשליטה, תמיד בעירבון מוגבל, תמיד בגישה זהירה - ואם אתם ערים לעובדה זו או לא, לא משנה אותה. חלק מהמשך התייב שלכם הוא לפתח יותר מודעות לזה. שכן עצם ההודאה בפני עצמך, "אני מרגיש חצי-מת", אני יכול להרגיש יותר מזה, לכן הפוטנציאל להרגיש ביתר עוצמה חייב להיות קיים בתוכי", מקרב אתכם הרבה יותר למצב של הגשמה-עצמית לעומת העיוורון המבלבל בין תשוקתכם להרגיש ולאהוב כי אתם מאמינים בזה בעיקרון, לבין להרגיש ולאהוב כעובדה ממשית.

זו המגמה הכללית או השלב שהאדם נמצא בו. זה עתה הוא למד להשתלט כביכול על השלב של כניעה פרימיטיבית לכל הדחפים מעולם הרגשות, שברמה חיצונית זו, הוא עולם שלילי והרסני ברובו. זה עתה הוא למד, ברוב עמל ויגע, דרך הרבה הופעות, חוויות וצורות קיום, לתעל ולשלוט בעצמי ההרסני והפרימיטיבי הלא ממושע, שיכול להשתולל בחמת זעם ולעשות שמות נוראות אם עוזבים אותו לנפשו. כל פושע או משוגע מעיד על כך; וכל מי שנאבק במסגרת התפתחותו מרגיש מאוים מכל הפגנה של העצמי הפרימיטיבי הבלתי מתועל. זה נראה כדילמה קשה ביותר, שכן איך נוכל להגיע להגשמה-עצמית אם עולם הרגשות מוכחש, אם לא התגברנו עליו, אם ישותנו לא למדה להתמודד עם עולם הרגשות ולגלות בעצמה שיש משהו נוסף "מתחת לפני השטח", ושעולם הרגשות איננו באר בלי תחתית המלאה בטרוור, באלימות ואנוכיות חסרות היגיון, בעזובה עגומה וחסרת פשר.

כל זה קיים, אך אינו אלא ציפוי דק. אחרי שכישורי ההיגיון מתפתחים די הצורך במהלך האבולוציה ולאורך מאות שנות הכשרתה של הישות, ואחרי שהישות לומדת לנצל את יכולתה למשמעת-עצמית, המפגש עם עולם הרגשות חדל להוות סכנה. הפחד שמא הישות עלולה להיסחף חסרת-ישע על ידי רגשותיה אחרי שהפכו למודעים, הוא פחד נטול יסוד. כישורי ההיגיון והרצון נותרים שלמים וללא פגע אצל כל אלה שמוצאים את עצמם בנתיב זה, שכן אילולי היו כישורים אלה מפותחים דיים, אין שום סיכוי שהיו מצליחים לעבור אפילו את השלבים האלמנטריים ביותר בנתיב ההתמרה. הם לא היו מסוגלים להטיל על חייהם את המשמעת הנחוצה. ובמקומות שבהם אינכם מטילים משמעת כזו, שימו לב ידידי, אתם עושים זאת בכוונה תחילה מתוך מניע נסתר בדעתכם. כך שהפחד שמא אין ברשותכם די היגיון ורצון לשלוט בכל פעולותיו של עולם הרגשות הוא פחד נטול יסוד.

וכך על האדם ללמוד ללכת בכיוון הנגדי לזה שהלך בו עד כה. במקום להשתלט על רגשותיו, לרסן אותם ולעוצרם, עליו ללמוד להרשות להם להגיע למודעות, לקבל את קיומם,

להניח להם להיות ולהתבונן בהם, לפגוש אותם בלי מורא. כך הוא יראה עד כמה קל להניח להם להיות בלי החובה לפעול על פיהם, אלא אפשר במקום זאת לבחור, בכוונת מכוון, את הפעולה שתבוא.

ייתכן שעדיין לא ברור לכם לגמרי מדוע חייבים קודם כל לעצור ולרסן את מה שצריך בסופו של דבר לשחרר בלי כל מעצור. התשובה פשוטה לגמרי וחשוב להבינה. כשמתבוננים באדם פרימיטיבי או בבעל-חיים, רואים שתודעתם אינה מאפשרת עדיין שימוש בהיגיון או ברצון. לפיכך, לא ניתן לרתום כישורים אלה לשימוש, וכאשר הדחפים עולים אל פני השטח, הם משתלטים. הרצון וההיגיון אינם מפותחים ולכן אינם יכולים לעצור את מבול הדחפים מרגשות הרסניים. לכן צריך לעבור תקופת חיים רבות באימון ההיגיון והרצון. רק אחרי פיתוח כישורים אלה נוכל להרשות לרגשות פרימיטיביים והרסניים לעלות אל פני השטח בביטחון מוחלט, בלי להידחף לפעולה. נתיב ההתמרה דורש מידה כה גדושה של משמעת-עצמית וכישורי היגיון כדי להתגבר על הפחד המושרש ועל ההתנגדות, עד שזה כשלעצמו כבר אמצעי ביטחון מובנה. גם אם קיימות עדיין נקודות תורפה בהיגיון וברצון, הם מחזקים את עצמם בלי משים ובאופן אורגני בדיוק היכן שנחוץ, בעזרת האומץ והכנות, המשמעת-העצמית וכוח הרצון הנחוצים כדי להגיע למקום גורלי זה. לכן אין ממה לפחד.

כלל ההטבעות הלא-מודעות שקיימות באדם עודן חזקות כל כך, עד שהוא פוחד מרגשות. לכן הוא מנצל את ההיגיון והרצון כדי להכחיש את קיומם ולהטיל עליהם משמעת שתרחיק אותם ממודעותו. אין הוא מבין שהוא כבר לא זקוק לאמצעי בקרה אלה, בתנאי שהוא פוסע בנתיב משמעותי של כנות ועימות-עצמי [self-confrontation]. הוא יכול עתה - מקץ אלפי שנות אימון הרצון וההיגיון, המשמשים עתה לעימות-עצמי עניו וכנה - להרשות לעצמו להרגיש בביטחה את מה שהוא מרגיש, בלי ליפול בפח החובה לפעול על פי הרגש, בין אם פעולה כזו היא חיובית בפני עצמה או לא. הוא יכול עתה לזהות את הרגש. הוא יכול עתה להפעיל את כוח הרצון בנינוחות. כאן אתם נמצאים, ידידי, או יכולים להימצא.

אותם בני אנוש שהגיעו בהתפתחותם הכוללת להבשלה ומוכנים להגשמת גרעינים האלוהי, חייבים עתה להיפטר ממה שלמדו או ללמוד שוב בדרך חדשה. יש לכוון איזון-מבני חדש. האדם המאוד פרימיטיבי נוטה לצד אחד במובן זה שהוא נשלט לגמרי על ידי רגשותיו, בעוד שהרצון וההיגיון עודם שבריריים מכדי להיכנס לתוך תהליך חייו. האדם בן ימינו, באופן כללי, (אני לא מתייחס ליוצאים מן הכלל בשני קצות הסקאלה) נמצא בנקודה שבה ההיגיון והרצון צמחו צמיחת-יתר ואילו חיי הרגש סוכלו. זה גורם לאותו הקושי באיחוד עם הגרעין האלוהי כמו השלב הראשון (אם כי המרחק הצטמצם). שכן הגרעין האלוהי הוא מסה חיה, נושמת, פועמת, מפיחה מרץ, בעלת תודעה גבוהה ועתירת תבונה, המנציחה את עצמה ובוראת את עצמה בתהליך שאיננו פוסק. כה רבת-אונים חיותה, שאין מילה לתיאור טבעה האינטנסיבי. כאשר הרגשות מעוררים פחד ולכן מוכחשים, גם החיות בהכרח מוכחשת, בין אם הישות ערה לקשר בין השניים ובין אם לאו. בפני עצמם, ההיגיון והרצון לעולם לא יוכלו להפיח חיות באישיות. הם גם אינם מסוגלים להביא אל האישיות את תודעת הגרעין האלוהי. זו הסיבה לכך שהאנשים הנשלטים ביותר על ידי ההיגיון והרצון ושולטים היטב ברגשותיהם הם גם אלה שחיותם רופפת מאוד.

אתם ידידי, שרוצים באמת לחבוק את הירושה הרוחנית של טבעכם האלוהי, אל לכם לבלבל בין רוחניות לבין רעיונות רוחניים גרידא. עליכם לגרום לעצמי החי והמרגיש להתחיל

לפעול, גם אם אין כל דרך אחרת לעשות זאת אלא לפגוש את ההרסנות והכאב. כשתחונו במלואם את השנאה והכאב שבכם בלי להירתע, תופתעו ממה שקורה. מוקדם בהרבה מכפי שסברתם, השנאה, האלימות והכאב יתמוססו ויפנו את הדרך לחיות חדשה. ים של רגשות יתגבש לכלל עונג עילאי, ליכולת לחוות שמחה בגבהים שכמותם לא חלמתם שאפשר. יחד עם, אם תפנו לזה מקום, תפציע מתוככם תחושה חדשה של מציאות קוסמית. אתם בהחלט חזקים דייכם, כולכם, לצעוד בדרך הזו. הסכנה שמא תאלצו לפעול בניגוד להיגיון ולרצון שלכם היא באמת ובתמים אשליה במצב שאתם נמצאים בו עכשיו. הסכנה כעת היא הקושי שלכם להודות שעדיין אינכם מי שאתם רוצים להיות. אבל איזה מחיר גבוה גובים מכם חיים של "כאלו". ברגע שתחליטו לפגוש את עצמכם כפי שאתם ולחצות את הכאב הכרוך בחלק מהרגשות, תשתכנעו מהר מאוד שלא רק שעולם הרגשות אינו תהומות אין-חקר, אלא שהציפוי שעליו הוא בעצם די שטחי יחסית. אחרי שתלמדו להתמודד עם רגשות כאלה בכך שתניחו להם להיות, הם יתמוססו במהירות כה רבה, שעד מהרה תתחילו להרגיש את החיות והעונג החדשים.

זו חייבת להיות הדרך. תזדקקו לעזרה ולהדרכה צעד אחר צעד, ובזאת נתרכז במהלך השנה הקרובה. הדרכה רבה כבר הופעלה ובאה לעזרתכם בגישות מכל מיני מקורות חדשים ודרכים חדשות. בהרצאה זו, ברצוני לדון עתה בצעד מסייע נוסף מסוג זה, שבו תוכלו להיעזר ואשר מהווה היבט חשוב בדרככם. כשתגיעו בנתיב ההתמרה שלכם לשלב מסוים במודעות לרגשות, תתחילו לראות מה אתם עושים דרך קבע עם חלק מהרגשות שלכם - הרבה מהרגשות שלכם. מה שאתם עושים זה להשתמש בדעתכם העסוקה וטרודה, בכישורי ההיגיון המודגש יתר על המידה, כדי להתאים את רגשותיכם לתוך תמונות, כדי לבנות תיאוריות מדוע אתם מרגישים כך או אחרת. דעתכם כה מאומנת מעל ומעבר בעסק הזה - שימוש יתר בהיגיון - עד שאתם סבורים שאתם זקוקים לסיבה כדי להרגיש דבר מסוים. כך נעלם מעיניכם לעתים קרובות מה הם המניעים האמיתיים, מהו המצב לאשורו. מיד אתם טווים רשת של "סיבות", של "הסברים" לדימויים קבועים, כדי לבנות ולהתאים את הקונספציות שלכם מסיבב ולתוך הרגשות האמיתיים, עד שלשד החיים נסחט מהרגש החוצה. היות שהרגשות מעוררים בכם פחד וההיגיון משמש כאמצעי הצלה, אתם ממציאים סיבות לרגשות. אתם מלאים תמיד בהסברים מדוע אתם מרגישים כך או אחרת, עד שלא נותר שום רגש - רק תיאוריה והסבר. זה כל כך חשוב, ידידי. כשתוכלו לראות זאת, תהיו מסוגלים להיעזר בכלי שנתתי לכם כאן.

הבה נניח לדוגמה, שאתם מרגישים פגועים. במקרים רבים, הפגיעה מוכחשת לחלוטין, אפילו בפני העצמי. היא מתומרנת ומסובבת לכלל האשמה - לעתים קרובות בצורה משוכללת מאוד ולפעמים אף תוך שימוש בגורמים אמיתיים חלקית על הפוגע. אך במקרה הטוב, אין זה אלא חלקיק זעיר מהתמונה השלמה, הן על האישיות והן על המניעים למעשה הפוגע. כך לא נותר דבר מהמציאות בהסברים המשוכללים וההגיוניים למשמע, ובהערכות. הפגיעה המוכחשת הופכת לכעס. שגם הוא מוכחש. הכעס גם הוא מוסבר עד דק על ידי פיתוח תיאוריות, מה גרם למעשה הפוגע. כל זה מוציא מכלל אפשרות לחוות את הפגיעה בצורה אמיתית. וכאשר חוויה ממשית מוכחשת, אינכם יכולים להעמיד אותה מאחוריכם באמת. אינכם יכולים לגמור איתה באמת. כך זה קורה, ולעתים קרובות אתם בונים על המבנה הזה פגיעה שקרית ומוגזמת - המשחק שאנו מרבים להזכיר פה, "תראה מה עשית לי. עכשיו

הפגיעה שלי תכריח אותך להתנהג אחרת". סוג מלאכותי זה של פגיעה מוגזמת בא כתוצאה מכל השכבות הכוזבות המפרידות את התודעה מהפגיעה המקורית האמיתית. הפגיעה הכוזבת היא כאב בלתי נסבל המוביל ליאוש ולעולם לא לסיום או לפיתרון מספק. הפגיעה האמיתית היא חוויה עדינה ורכה, לעולם לא בלתי נסבלת, ותמיד מותירה ללא פגע את תמצית האישיות.

אם אתם יכולים להניח לעצמכם להרגיש את הפגיעה, בפשטות ובלי קישוטים, לבטא את העובדה ומדוע זה פוגע בכם, נוצר דפוס חדש. אם תוכלו פשוט לתת להרגשה להיות בתוכם, תלמדו להתמודד ללא סכנה לא רק עם הרגשות שלכם, אלא גם עם הסביבה. זוהי הדרך הבטוחה והריאליסטית ביותר, שבאותו הזמן גם שולחת חבל הצלה [צינור חמצן] חדש אל הגרעין היצירתי, אל זהותכם האמיתית. אם תוכלו לשאת את הפגיעה ולתת לה להיות - גם אם אינכם יודעים או מבינים מה פוגע בכם - ולהודות בבילבול שלכם המוסיף לפגיעה אלמנטים משלו, לא תצטרכו להפגין אלימות, כעס, הרסנות, נקמנות ונבזות. כל אלה אינם אלא תגובה לרגש שאינכם רוצים לשאת. זהו הנזק מהכחשה, אשר בונה עוד שכבות הגורמות להרחקה וניכור מהעצמי האמיתי שלכם. עליכם ללמוד להרגיע את התודעה החושבת [mind] ולחדול מלהכחיש את הרגשות עקב סערות הנפש, המכניסות כל אירוע פוגע לדימויים קבועים ולתיאוריות. הניחו להרגשה להיות! הרגישו את מה שאתם מרגישים, בלי חובה לעשות שום דבר, בין אם זה לפעול או למצוא הסברים הגיוניים. או אז תחוו תהליך נפלא. ההרגשה השלילית המכאיבה תתמוסס מעצמה, בטבעיות רבה, לא באופן אשלייתי שנובע מכך שהסבתם ממנה את המבט והסתרתם אותה מתחת לשכבות עבות של שימוש שגוי בהיגיון וברצון, אלא בטבעיות, כמו שכל תהליך חי חייב להתמוסס ולחזור אל מצבו המקורי, אם לא מפריעים לתהליך הטבעי להתרחש. המצב המקורי איננו כאב אלא עונג, לא סבל אלא שמחה, לא ממת אלא מתייה, לא חסר תקווה אלא שופע חיים עשירים המתרחבים לעד. כל עובדות החיים הנחשקות הללו, אי אפשר לכפות אותן על העצמי בכוח. כדי שיוכלו להיות אמיתיות ולהישאר לאורך זמן, עליהן להגיע באופן טבעי, אורגני וספונטני, כתוצאה מכך שאינכם נרתעים ממה שקיים כרגע, ממה שאתם מרגישים באמת. זהו תהליך המתרחש באופן הדרגתי מאוד, הדרגתי בפרופורציה ועד כמה שחווים את התחושות והרגשות הממשיים בלי להכחיש אותם ובלי להגזים - כי התוצאה היא אחת בשני המקרים. כך אתם מעוררים את המרכז הרוחני שלכם, שימלא את הווייתכם כולה. תתמלאו בתחושה שאתם בטוחים מרע, מלווה ברגשות חדשים, חזקים ויפהפיים, ובסופו של דבר תתמלאו גם בידע חדש, בתובנה חדשה בתפישות ובאינטואיציות חדשות - ואפילו ביכולות חדשות. הם ינבעו ממעמקים פנימיים וימלאו אתכם בתחושה שהם אתם באמת, לא העמדות פנים או יכולות שכדי להתבטא, זקוקות לאחרים או לנסיבות שמחוץ לשליטתכם. תרכשו הבנה המבוססת על דינאמיקה שונה לחלוטין מן ההבנה שהפקתם מהתהליך המלאכותי של התאמת כל רגש שהרשיתם לעצמכם להרגיש למבנה-על של הסברים וטיעוני היגיון. מתוך ראיית מבני-על כאלה כצורות [תבניות] רוחניות, אנו רואים איך רוב בני האדם מסתובבים עם תבניות ענקיות בעלות נטייה לצד אחד, הצומחות מתוך הגופים המעודנים שלהם וגורמות לכובד שכזה. אלה חייבות להתפוגג בתהליך ההתפתחות.

אולי שמתם לב שבמשך זמן רב מאוד, הנתיב שלנו עסק ב[לגרום לכם] לפגוש בכנות את המעשים, המחשבות הקונספציות, האמונות והעמדות שלכם. עתה עליכם ללמוד לציין

לעצמכם את הרגשות שלכם ולשאת אותם. בהתחלה נדמה שקשה יותר לשאת את הפגיעה העדינה לעומת הפגיעה המוגדלת במלאכותיות, מכיוון שנדמה כי זו האחרונה מבטיחה פעולה חיצונית דרמטית. זהו ביטוי ישיר לאמירת לאו לפגיעה האמיתית, העדינה הרבה יותר. שום הרסנות מסוכנת לא מתעוררת אם מקבלים את הפגיעה הרכה והעדינה. מתוך קבלתה מתעוררים רגשות טובים, רכים ועדינים, תופחים ומתחזקים, משתרשים לנצח בביטחה, ונושאים את העצמי לחיים פוריים ויצירתיים ביותר. לאט לאט, אנרגיה נמרצת ואמת עמוקה, תפישה ותבונה, חייבות לצאת ממחבואן במרכז הווייתכם.

התהליך שאני מתאר כאן דורש, כמובן, הרבה גישות ספציפיות והדרכה לאורך הדרך. אנו נעסוק בזה רבות מהרבה בחינות; יהיו לכם שפע של הזדמנויות ללמוד את הנושא. כולכם יכולים להתחיל בזה כרגע בצורה ישירה ופשוטה, על ידי כך שתדגישו במדיטציות שלכם, "אני רוצה לדעת, לחוות ולהרגיש את מה שאני מרגיש/ה" - על כל נושא שמטריד אתכם, לא חשוב באיזה מצב רוח אתם באותו היום או הרגע. היזהרו מלשכנע את עצמכם לא לעשות זאת על ידי חשד לאי רציונליות, או לשכנע את עצמכם לעשות זאת על ידי בניית טיעון. שניהם מצביעים על פעלתנות יתר בתודעתכם. הניחו לתודעה החושבת להיות פסיבית; לאט ובעדינות הניחו להרגשה לעלות - תהיה אשר תהיה. ככל שתהיו רגועים יותר וככל ש"תאזינו" בנינוחות ורוב קשב לטיבה של ההרגשה, כך תהיה זו ההרגשה המקורית, לא המסווה, לא פועל יוצא של הכחשת ההרגשה המקורית. אחרי שתרשו לעצמכם להתנגש ברגש המקורי, תהיו קרובים הרבה יותר למרכז חיותכם, שמתוכו נובע כל הטוב. מדטו שאתם מבקשים הדרכה. מדטו שיש לכם הכוח לשאת קצת כאב - כאב שנמצא בכם בכל מקרה, רק בצורה גרועה הרבה יותר כתוצאה ממה שאתם עושים לו ואיתו. אמרו לעצמכם שהכאב הוא השער אל העונג וההגשמה, אל האושר והשמחה. רק על ידי מפגש עם הכאב המקורי תוכלו לסלק מעולם הרגשות את המיתה המלאכותית, המתפשטת לאיטה וגורמת לכישורי הרצון וההיגיון לפעול כמו רובוט, השונה כל כל בטבעו מזרימת החיים החיונית, שהיא תוצר הלוואי [הטבעי] של עולם הרגשות.

בהרצאה הבאה שלנו אדון בִּפְנֵי נוסף שיעזור לכם לא לפחד יותר מעולם הרגשות. אדבר על איך להיפטר בצורה אמיתית מההרסנות המפחידה אתכם כל כך עד שאתם נועלים את הדלת בפני החיים עצמם. מה שנתתי לכם כאן הוא מפתח חיוני לכולכם.

אל תילחמו בכאב, כי המלחמה בו מונעת מכם את ההתנסות, שקבלתה במלואה הכרחית כדי להותיר אותה מאחור ולהפוך עקב כך לחזקים ומאושרים יותר. כך תלמדו לזהות את ההבדל העדין אך העצום בין רגשות אותנטיים לבין רגשות בדויים ולא ישרים.

מי ייתן וכולכם תזכירו לעצמכם שוב ושוב ושוב, שאין בעיה שלא ניתנת לפיתרון, שאין נקודה שבה נתיב ההתמרה צריך להיעצר, לאף אחד. התרחבות החיים היצירתיים, היכולת הצומחת-לעד לחוות את הטוב שבחיים היא אינסופית באמת ובתמים. כך מפסיק הנתיב להוות מטלה מאיימת או מייגעת בכל מפגש עם המכשולים והאשליות שלכם, והופך לחירות עצמה. אפילו ההגשמה-העצמית אינה מטרה ספציפית וסופית. האדם עם המכאובים והעיוותים החמורים ביותר, שאומר, "אלך את כל הדרך עד סופה, אי אפשר לעצור אותי משום שהכוח היצירתי שבי ימשיך לעבוד עד כמה שאתן לו", הוא הרבה יותר קרוב למימוש מלא ולהגשמת העצמי האמיתי שלו מאשר אדם שכוחותיו האינלקטואליים, כישורי ההיגיון

והרצון שלו פועלים במידה מספקת כדי להסתיר ניכור פנימי, ואשר סבור לפיכך שדרכו אינה צריכה לחצות את מחוזות הכאב.

הניחו לתודעה האלוהית להסתנן להווייתכם כולה, ידידי. הדרך שאני מראה לכם ומדריך אתכם תהפוך זאת ליותר מתקווה, מאידיאל וממטרה מרוחקת. הממשות של זה תראה לכם איך החיים משתנים כליל. זה יכול להיות שלכם, של כל אחד מכם, אם תרצו בזה באמת. תודעתכם החושבת יכולה לבחור. בשנה זו, שוב, כוחות גדולים ונפלאים מובאים לכאן וזורמים החוצה. בחלקו, הם תוצאת מאמציכם הכנים והטובים, ההתגברות שכבר התרחשה, ורגשי האהבה כאן עקב קיומם. בחלקו, הם זרימה פנימה ממחוזות רוחניים הדואגים לקדם יוזמות חשובות על האדמה הזו. אני מברך את כולכם - גם את כל חבריי החדשים שהצטרפו לנתיב זה ושעומדים לפני ההתרגשות וההרפתקה, נתיב הגילויים של עולם חדש ויפהפה, גם אם יש לסבול מדי פעם לזמן קצר את אשליית הכאב. ברכות גם לכל חבריי המוכרים, שעמם אני גאה ושמח לעבוד. תבורכו כולכם לשנה זו כולה. היו אלוהים!